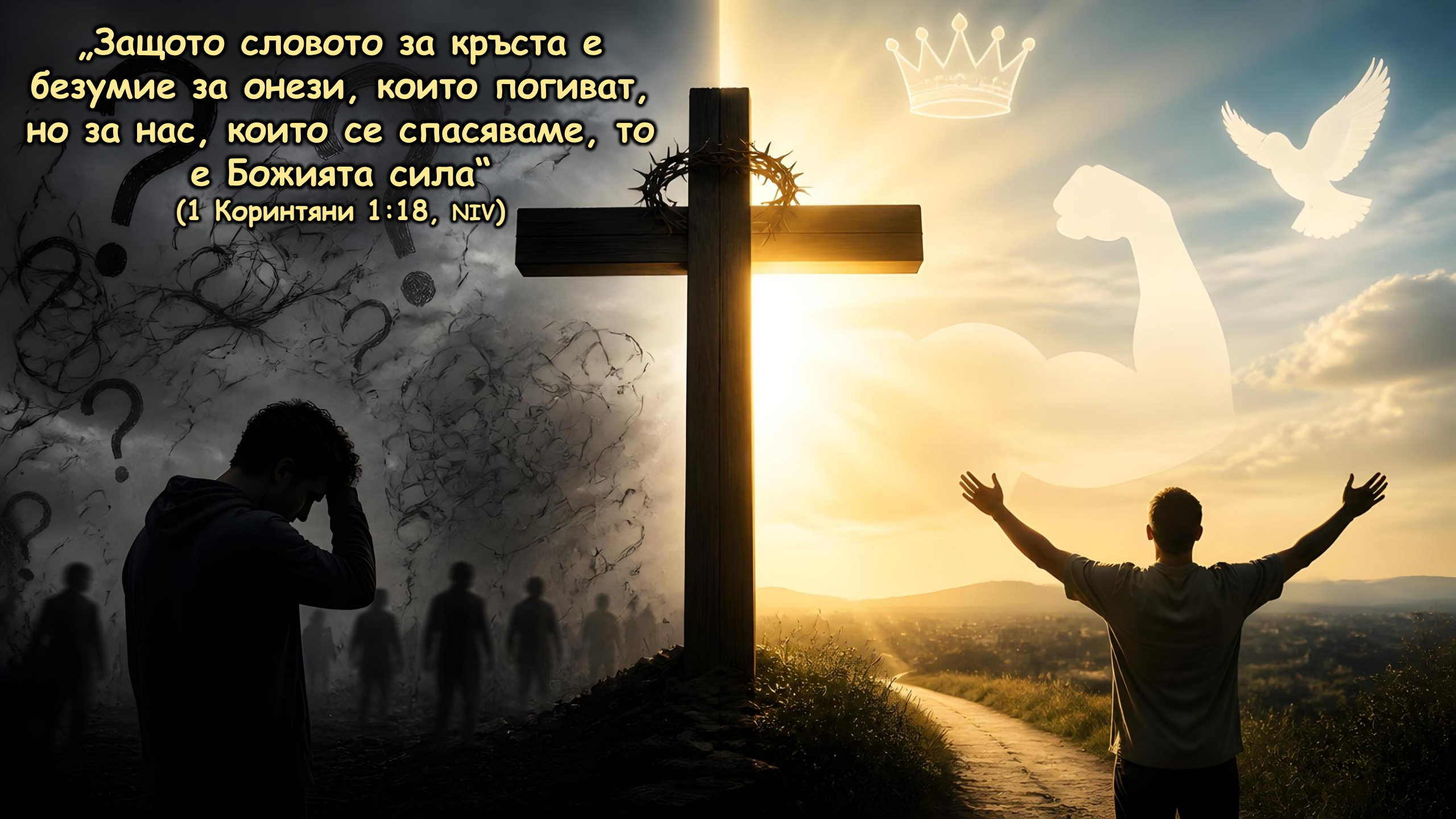

ПОСЛАНИЕТО НА КРЪСТА

Урок 2 за 11 юли 2026 г.

„Защото словото за кръста е
безумие за онези, които погиват,
но за нас, които се спасяваме, то
е Божията сила“
(1 Коринтяни 1:18, NIV)

1 Коринтяни 1:17-31 разказва за това как кръстът влияе върху живота на хората.

За вярващите кръстът е символ на спасението. Но за хората, живели през първи век, кръстът е представлявал само позорната смърт на престъпник.

Спасени от някой, който е умрял на кръста и след това е възкръснал? За хората това е глупост, безсмислие и слабост. Но за онези от нас, които са отворили сърцата си за призива на Светия Дух, кръстът е „Божията сила, [...] мъдрост, праведност, освещение и изкупление“ (1 Кор. 1:18, 30).

Божията мъдрост

Лудостта на кръста

Божията сила

Посланието на кръста

Глупостта и слабостта на Бога

БОЖЕСТВЕНАТА МЪДРОСТ

„Но за онези, които Бог е призовал, както юдеи, така и гърци, Христос е Божията сила и Божията мъдрост.“ (1 Коринтяни 1:24)

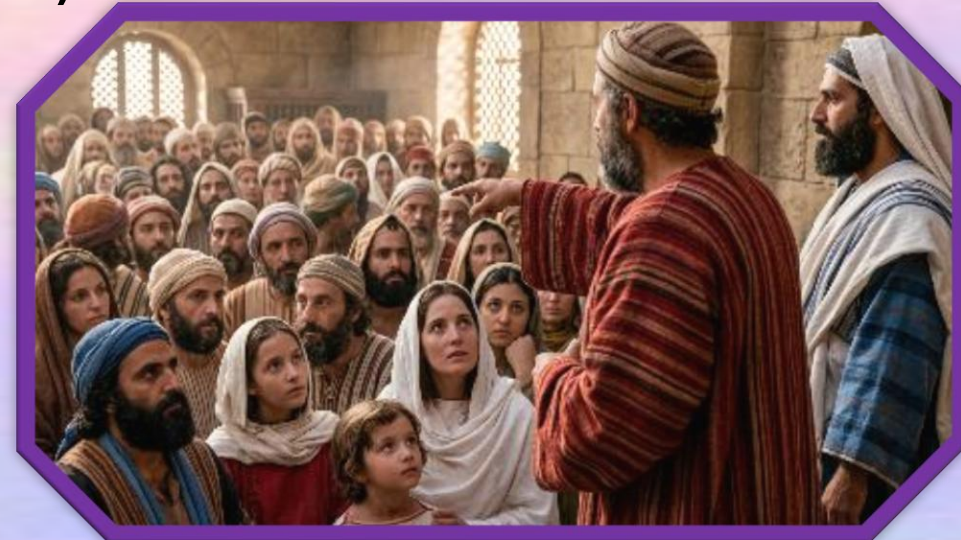
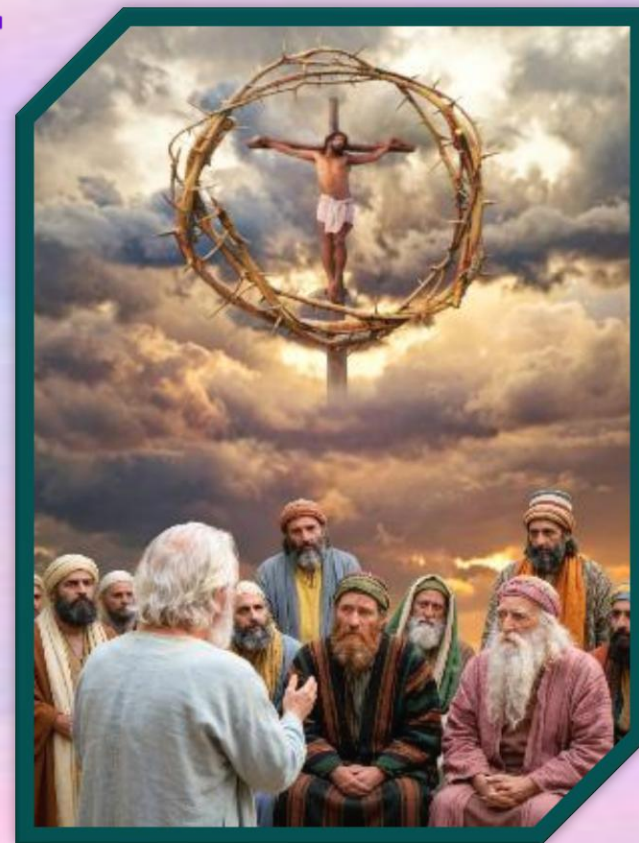
В Атина Павел беше използвал човешката мъдрост, за да се опита да убеди мъдреците. Оттогава нататък той реши да използва само божествената мъдрост.

Самият Бог го беше изпратил да проповядва Неговото послание „без думи на човешка мъдрост, за да не се лиши кръстът на Христос от силата си“ (1 Кор. 1:17 niv).

Каква е божествената мъдрост, която проповядва Павел?

Божията мъдрост разрушава „мъдростта на мъдрите“; тя отхвърля „разума на мъдрите“ (1 Кор. 1:19); и „е направила за глупава... мъдростта на света“ (1 Кор. 1:20).

Противно на всяка човешка логика, Божията мъдрост се състои в „спасяването на вярващите чрез глупостта на проповедта“ (1 Коринтяни 1:21).

Гръцката дума *mōria* (лудост, безумие, глупост) се използва пет пъти в 1 Коринтяни:

„Посланието на кръста е безумие за онези, които погиват“ (1 Коринтяни 1:18)

„Бог благоволи чрез безумието на проповедта да спаси онези, които вярват“ (1 Кор. 1:21)

„Христос, разпънат на кръста, [...] е безумие за езичниците“ (1 Кор. 1:23)

„За плътския човек [...] нещата на Божия Дух [...] са безумие“ (1 Кор. 2:14)

„Защото мъдростта на този свят е безумие пред Бога“ (1 Коринтяни 3:19)

ЛУДОСТТА НА КРЪСТА

„Но ние проповядваме Христос, разпънат на кръста: препъни-камък за юдеите и глупост за езичниците“
(1 Коринтяни 1:23)

Кръстът е глупост за онези, които са изгубени; за онези, които не познават Бога (езичниците); за онези, които мислят само за този свят (естественият човек); за онези, които се ръководят само от собствената си мъдрост.

Но кръстът е благословение за онези, които са спасени, тоест за онези, които са готови да погледнат на кръста от Божията гледна точка.

СИЛАТА НА БОГА

„Защото словото за кръста е безумие за онези, които погиват, но за нас, които се спасяваме, то е Божията сила.“ (1 Коринтяни 1:18)

Кръстът има силата да покаже най-лошото в човека и най-доброто в Бога (1 Кор. 1:18).

Най-лошото в
човека

Най-доброто от
Бога

■ Лудост

■ Силата

■ Отхвърляне

■ Приемане

■ Самоунищожение

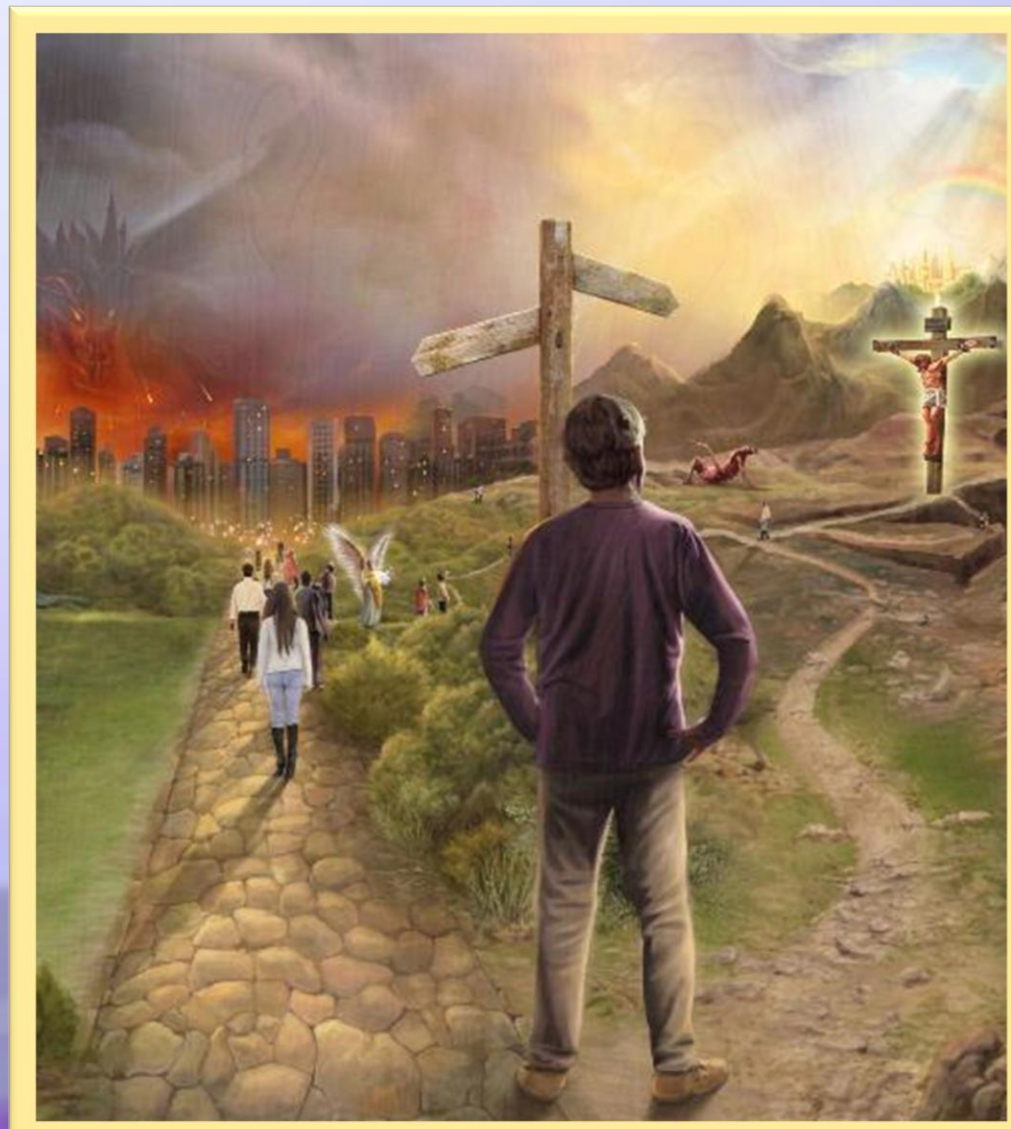
■ Прощение

■ Погибел

■ Спасение

Онези, които отхвърлят кръста, понасят последствията от своите погрешни дела и в крайна сметка ще бъдат унищожени от Този, когото са отхвърлили.

Силата на Бога, проявена на кръста, е способна да помири човека с Бога, като прости всичките му грехове, и да му даде вечен живот (Колосяни 1:20; 1 Петрово 2:24).

ПОСЛАНИЕТО НА КРЪСТА

„Защото, тъй като в Божията мъдрост светът чрез своята мъдрост не Го позна, Бог благоволи чрез глупостта на проповядването да спаси онези, които вярват.“ (1 Коринтяни 1:21)

Защо проповядването на посланието на кръста е безумие (1 Коринтяни 1:21-24)?

Евреите очакваха Месия, който да ги освободи от римското потисничество. Когато Исус обяви, че ще бъде разпънат на кръста, дори собствените Му ученици бяха ужасени. Освен това за един евреин човек, обесен на дърво, беше човек, прокълнат от Бога (Второзаконие 21:23). За езичника, който дори не очакваше Избавител, изводът беше същият: кръстът е безумие.

За ангелите обаче посланието на кръста беше нещо съвсем различно. Исус, когото те бяха познавали в небесата, се остави да бъде убит от любов към един народ, който го беше отхвърлил. Това е гледната точка, която Павел искаше да предаде чрез своето проповядване.

Посланието на кръста показва докъде е бил готов да стигне Бог, за да ни дари спасение.

БЕЗУМИЕТО И СЛАБОСТТА НА БОГА

„Защото глупостта на Бога е по-мъдра от човешката мъдрост, а слабостта на Бога е по-силна от човешката сила.“ (1 Коринтяни 1:25)

Дали Бог по някакъв начин е глупав или слаб (1 Кор. 1:25)?

Разбира се, че не, тъй като Бог няма никакви несъвършенства. Павел просто прави образно сравнение: ако Бог имаше някакви „глупави“ мисли, те биха били по-мъдри от най-мъдрата мисъл на човек; или ако имаше някакви „слаби“ аргументи у Бога, те биха били много по-силни от най-силните човешки аргументи.

Цялата мъдрост, събрана от най-мъдрите хора, е неспособна да измисли план за спасение на човечеството.

Само Бог е бил в състояние да дари изкупление, чрез силата на жертвата на Исус, принесена на кръста, „на онези, които се спасяват“ (1 Кор. 1:18); „на вярващите“ (1 Кор. 1:21); и „на онези, които са призовани“ (1 Кор. 1:24).

Обърнете внимание, че само онези, които повярват в Исус в отговор на призива на Светия Дух, ще бъдат спасени.

„В съзнанието на мнозина, живеещи в днешно време, кръстът на Голгота е обгърнат от свещени спомени. Сцените на разпъването са свързани със свещени асоциации. Но по времето на Павел кръстът се възприемаше с отвращение и ужас. Да се провъзгласи за Спасител на човечеството някой, който е намерил смъртта си на кръста, естествено би предизвикало подигравки и съпротива. [...]

Той би бил смятан за слабоумен, защото се опитва да покаже как кръстът може да има някаква връзка с възвисяването на човешкия род или спасението на човечеството.

Но за Павел кръстът беше единственият обект на най-голям интерес. [...] Той знаеше от личен опит, че когато грешникът веднъж узре любовта на Отца, проявена в жертвата на Неговия Син, и се поддаде на божественото влияние, настъпва промяна в сърцето и оттогава нататък Христос е всичко и във всичко.“

Е. Г. Уайт (Деяния на апостолите, стр. 245)